

Lojze Krakar

PESMI

LESTEV

Po njej sem plezal tja, kjer je svetloba
in vzpel se skoraj že na zadnji klin.
Naenkrat pa zaslišal sem iz groba:
klin je trhlen, ne plezaj dalje, sin!
Potem potipal sem po zadnjem klinu,
pa se mi sam črviv sesul je v dlan.
Je omama po mladosti ali vinu,
kar me je gnalo v ta privid-pristan?
Povprašal sem že to in ono učeno,
pa tudi kakšno sveto knjigo: kam?
Odgovor: to je najbolj zapleteno
vprašanje in odgovor najdi sam!

SONČNI ZAHOD

Že zdavnaj so mi esesovci izbili
iz glave vso romantiko zahajanj
in vzhajanj sonca, vendar to še sili
v srce kot glasba indijanskih rajanj.
Z ožganimi rokami se prijemam
za snop luči, ki nikdar ne ugasne.
Zakaj počnem to in čemú ne odjenjam,
kaj mi še plezanje v neznano hasne?
Ne vem. A vsakdo je tako ustvarjen
kot slak, ki vije se ob trti v maju,
dokler ne pride dan, ko slak se sparjen
povesi kakor listje smokve v raj.

SVATBA

Kakor zakon, sklenjen pred očaki,
se objela je jesenska zarja
s sivim svetom: s tihimi koraki
gresta z roko v roki od oltarja.
Nič ne vesta še, kako bo z njima
v mrzli koči ob večerni uri,
saj bo v njej le ivje in le zima
trkala bo iz dneva v dan na duri.
Vendar gresta, starec in mladenka,
nekam dalje h gori obsijani
kot berač na božjo pot brez cvenka,
le s plamenčkom upanja na dlani.
V speči žitni njivi poleg póta
pa že sluti vsak od njiju svoje:
oña klasje, ki bo njena dota,
on škrjanca, ki pod nebom poje.
Če pšenico vihre stró in toče,
obrodi morda prosó za kašo,
če škrjanec ne, pa bo mogoče
vrabček vsaj prišel pred prag na pašo.
Zarja, sanj natrosi vrabčku iz krila,
svet, v svoj plašč megleni ga odeni!
Ko pšenica bo zazelenila,
se odšel bo zmrzli vrabček ženit.

OKRILJENE ŽABE

Sfrčale so iz mlake na tribuno
in z nje v en glas zakvakale o sreči:
zdaj miting bo za tepce tam za luno,
preglejte se, kdo manjši je, kdo večji!
Potem vam bomo dale svoja krila,
da skupaj odletimo v srečne čase.
Poslušajte nas: vaša dobra vila
je žabja stranka, ki ni mar ji zase!
Brez naše stranke setve ni ne žetve,
zatorej žabji parlament volíte:
tako obide srd vas naše kletve,
za lon pa še na luno poletíte.

VELJAKOV SAMOGOVOR

Kako je to, da več nihče ne strelja?
 Zakaj grozljivo sončna je jesen?
 Zakaj še zmeraj je zelena stelja?
 Zakaj gre mirno mimo lovcev plen?
 Zakaj se jabolka še vej držijo,
 ko pa je vendar polno praznih kašč?
 Kako da krompirišča zelenijo,
 zakaj jih ne pregrne snežni plašč?
 Zakaj brez varnostnikov se vladarji
 sprehajajo po parkih sred tatov?
 Zakaj se pločevinasti denarji
 ne pretopijo za cevi topov?
 Kako je to, da toliko otrok je
 na cesti, saj je vendar ta za moj
 oklepni avto – in kako, da Bog je
 še zmeraj proti meni samosvoj?
 Sprašujejo me, kdaj bom generalni
 in ne navadni šef slovenskih bank?
 Jaz bi lahkó bil najbolj genialni
 strateg vseh štabov in predsednik strank!

SPOZNANJE

Potem prišlo bo tisto, kar ne mine:
 cekini z vej nasujejo se v žepe,
 viharji bodo zavrteli mline,
 ljudje odpravili se na potepe
 tja po oblakih, ki visé kot vime
 in vabijo na mlečno ohcet duše,
 v poletja spremené se trhle zime
 in iz puščavske, tisočletne suše
 izvabi dež donebne orhideje,
 iz mlak zatohlih potok zaklokoče,
 psoglavec kakor pobič se zasméje,
 led v materine solze se razjoče,
 odpre se ječa, kjer dosmrtnik čaka
 na milostljiv podpis roké tirana,
 a neko jutro jo primaha z vlaka
 pred prag ljubezen nepričakovana.
 Le nekaj bo, kar vsem ne bo povšeči:
 po vrsti vsi počasi oslepimo,
 namesto da zarajali bi v sreči,
 se položimo v prst in v njej zaspimo.

V oktobru 1995